

РЕШЕНИЕ

№ 786

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в закрито заседание на десети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Божидар Ив. Стаевски

като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20211100509268 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 10.05.2021 г. по гр.дело № 3412/2021 г., СРС, I ГО, 35 с-в е **отхвърлил** предявения от Е.В.Х., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „***** Търговски дом, ет. 3, кантора 308 **срещу** „ЕОС М." ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "*****", иск за признаване на установено, че Е.В.Х., ЕГН *****, не дължи на „ЕОС М." ЕООД, ЕИК *****, по предявените иски с правно основание чл. 124 ГПК сумата от 6237,48 евро, представляваща главница по договор за кредит № 2760606 от 09.06.2010г., сумата от 497,48 евро, представляваща лихва за периода 20.05.2012г. до 27.02.2013г. и сумата от 520,19 лв. разноси, за които е издаден изпълнителен лист по гр. д. № 8913/2013г. на СРС, 60 с-в, като Е.В. Х. е осъдена да заплати посочените суми солидарно с Е.А.Б., като неоснователни и недоказани. **Осъдил е** Е.В.Х., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „***** Търговски дом, ет. 3, кантора 308 да заплати на „ЕОС М." ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "*****", на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата от 100 лв., представляваща направените по делото разноси.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ищцата Е.В.Х., ЕГН *****, чрез пълномощника си по делото адвокат С.Ц. С.-Ю. от САК, със съдебен адрес: гр. София, бул. „***** Търговски дом, ет. 3, кантора 308 с мотиви, изложени в жалбата. Твърди се, че съдът неправилно е приел, че перемция по изп.д. № 3211/2013 г. по описа на ЧСИ С. Х. не е настъпила на твърдяната от ищцата дата 06.11.2015 г., като съдът се е позовал на обстоятелството, че по изпълнителното дело били извършвани ежемесечни удържки от получаваното от ищцата трудово възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се прекратява, когато в продължение на две години вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия, като изключение от това правило е предвидено само за делата за издръжка, в която категория не попада настоящето дело. Настъпването на т.н. перемция става по силата на самия закон /ex lege/ независимо от липсата на постановление на ЧСИ в тази насока, което постановление има само оповестителен характер. Законодателят не е посочил като изключение от горното основание за прекратяване на изпълнителното производство наличието на наложен заповест, по който периодично се правят удържки. Единствен юридически факт, имащ значение за настъпването/ненастъпването/ на прекратителното основание е **поискването** на изпълнителни действия от страна на вискателя. Според въззивника, този период е приключил на **06.11.2015г.**, поради което всички последващи действия се явяват невалидни, включително и молбата на „ЕОС М.“ ЕООД от 05.01.2016 г. за конституирането му като вискател поради сключен договор за цес. с досегашния вискател, поради настъпилото вече ex lege прекратяване на изпълнителното производство.

Предвид гореизложеното, моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното и да бъдат уважени предявените иски. Претендира присъждане на разноси за двете съдебни инстанции.

Въззиваемият „ЕОС М.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****“, представлявано от Р.М.-Т., чрез пълномощника по делото адвокат П.В. от САК със **съдебен адрес:** гр.София, ул. „*****“ оспорва въззивната жалба. Не претендира разноси.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 от ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от

фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията-постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Ето защо, съдът следва да се произнесе по неговата правилност.

От фактическа страна:

Предявен е иск с правно основание чл.439, ал.1 ГПК вр. с чл.124, ал.1 ГПК от на Е.В. Х. срещу „ЕОС М.“ ЕООД.

Ищецът Е.В.Х., ЕГН ***** моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата от 6237.48 евро - главница, сумата от 497.48 евро лихва за периода 20.05.2012г. до 27.02.2013г. и сумата от 520.19 лв. разноси, за които е издаден изпълнителен лист по гр. д. № 8913/2013г. на СРС, 60 с-в. Позовава се на изтекла погасителна давност.

Ответникът „ЕОС М.“ ЕООД, ЕИК ***** в срока по чл.131 ГПК е депозирал писмен отговор, в който е оспорил предявените искове.

Съдът констатира следното:

Видно от събраните по делото доказателства, изпълнителният лист по ч.гр.д. № 8913/2013г. на СРС, 60 с-в, по който е образувано изп.д. № 20138630403211 на ЧСИ Х., е издаден на 31.08.2013г., като същото е образувано на 05.11.2013г. по искане на вискателя до ЧСИ за предприемане на изпълнителни действия, като на основание чл. 18 от ЗЧСИ вискателят е възложил на съдебния изпълнител да определи начина на изпълнение.

На **13.11.2013г.** ЧСИ Х. е наложила заповед върху получаваното от ищеца трудово възнаграждение. В изпълнение на заповедното съобщение съдебният изпълнител е предприел непрекъснато изпълнителни действия за принудително събиране на вземаемето, като е извършвал ежесечни удържки чрез налагането на заповед по банкова сметка на ищцата, като видно от приложеното по делото платежно нареждане - л. 120 от

изпълнителното дело, съдебният изпълнител е преустановил извършването на ежемесечни удръжки на 11.12.2014г.

С молба от 05.01.2016г. ответникът по настоящето дело е поискал конституирането му като вискател по изпълнителното дело, поради цедиране на вземането от първоначалния кредитор на „ЕОС М.“ ЕООД. В молбата е направено искане по чл. 18 от ЗЧСИ.

С молба от 23.11.2016г. ЧСИ е наложил заповор върху получаващото от ищцата трудово възнаграждение.

С молба от 16.06.2017г. вискателят е поискал налагане на заповори и възбрани върху притежавано от ищеца имущество и др.

Видно от молба от 25.07.2017г. ЧСИ е наложил заповор върху банковите сметки на Х..

С молба от 17.01.2018г. вискателят е поискал налагане на възбрана върху притежавани от ищеца недвижими имоти.

С молба от 02.10.2018г. вискателят е поискал налагане на заповор върху банкови сметки на ищцата.

На 04.10.2018г. съдебният изпълнител е наложил заповор върху банковите сметки на ищеца.

На 21.09.2020г. ответникът е подал молба с искане за налагане на заповор върху банковите сметки на Х..

От правна страна:

Според чл.439, ал.1 ГПК длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението. Ищцата следва да докаже началният момент, от който е започнала да тече погасителната давност и периода, за който е изтекла. При установяване на това, ответникът следва да докаже, че за процесния период до изтичане на срока, с който законът свързва погасяване на вземането, са били налице основанията за спиране или прекъсване течението на давността-извършвани са действия по ИД и признание на вземанията от длъжника.

Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ГПК всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. Предмет на делото е отрицателен установителен иск, с предявяването на който ищцата цели да установи, че вземането на ответника, за което е издаден изпълнителен лист на основание Заповед за изпълнение по чл.417 ГПК от 31.08.2013 г. по гр.д. № 8913/2013 г. на СРС, ГО, 60 състав вече не съществува, тъй като същото е погасено по давност.

Съгласно т.10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по време на

изпълнителния процес давността не се счита за спряна, понеже кредиторът може да избере дали да предприема действия като иска прилагането на нови изпълнителни способи или не. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, като е без значение дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето от ЧСИ по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ. Считано от датата на предприемане на последното валидно изпълнително действие започва да тече нова погасителна давност, като за давността е без значение кога делото е прекратено на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Като изпълнителни действия, чието предприемане прекъсва давността, са посочени: налагането на запор и възбрана, присъединяване на кредитора, възлагане на вземане, извършване на опис и оценка, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан до постъпването на суми от проданта или на плащания от трети лица. Признанието на длъжника за съществуване на вземането също прекъсва давността. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В конкретния казус, за вземанията, предмет на иска, е бил издаден на 31.08.2013 г. ИЛ въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК по гр.д. № 8913/2013 г. на СРС, ГО, 60 състав, като поради липсата на възражение в срок не е провеждано исково производство по чл. 422 ГПК. Срокът на новата давност е по чл. 117, ал.2 ЗЗД.

Ищцата счита, че последното изпълнително действие е извършено на 06.11.2013г., поради което перемпцията, според нея е настъпила на 06.11.2015г.

От приложените по делото писмени доказателства се установява, че след датата на налагане на запора, която е **13.11.2013г.**, а налагането на запор на банковата сметка съставлява валидно изпълнително действие, което прекъсва давностния срок и от предприемането му започва да тече нова погасителна давност, до **11.12.2014 г.**, са били извършвани ежемесечни

удръжки от получаваното от ищцата трудово възнаграждение. В изпълнение на запорното съобщение съдебният изпълнител е предприемал непрекъснато изпълнителни действия за принудително събиране на вземането, като е извършвал ежемесечни удръжки чрез налагането на запор върху получаваното трудово възнаграждение, като видно от приложеното по изпълнителното дело платежно нареждане, съдебният изпълнител е **преустановил** извършването на ежемесечни удръжки на 11.12.2014г., поради прекратяване на трудовия договор на ищцата. На тази дата е прекъснато течението на перемпционния срок, когато е бил последният превод по наложения запор от изпълнителното дело/виж определение №485/05.06.2017 по дело №370/2017 на ВКС, ГК, III г.о./

Настоящата инстанция напълно възприема мотивите на районния съд относно прилагането на способа „запор върху вземания на длъжника“, „който не приключва с еднократно действие по връчване на запорно съобщение на третото лице. Този способ се осъществява продължително във времето и се характеризира с периодичност на постъпленията на парични суми. При налагане на запор върху трудово възнаграждение при определен работодател дори съдебният изпълнител не е длъжен да връчва на последващ работодател ново запорно съобщение, а според разпоредбата на чл.512, ал.3 от ГПК предходният работодател препраща запорното съобщение на следващия и то се счита изпратено от съдебния изпълнител. В този смисъл докато през периода след 13.11.2013 г. предприетият способ за изпълнение „запор“ върху трудово възнаграждение на длъжника е бил действащ и прилаган, не може да се говори за бездействие на вискателя, както и за дезинтересиране на вискателя от изпълнението. Вискателят не може да бъде принуден да инициира непрекъснато нови способи за принудително изпълнение при периодично постъпващите плащания от трети лица, защото от една страна в негова полза тече принудително изпълнение по вече избран от него способ и той се удовлетворява макар и на части и в продължителен период от време, а от друга страна кумулирането на нови способи без ясен положителен резултат може да доведе до неоправдано натрупване на допълнителни разноски за изпълнението и за двете страни.

С молбата от 05.01.2016г. ответникът по настоящето дело „ЕОС М.“ ЕООД е поискал да бъде конституиран като вискател по изпълнителното дело, поради цедиране на вземането от първоначалния кредитор. „ЕОС М.“ ЕООД е

направил искане по чл. 18 от ЗЧСИ, с което е бил прекъснат перемпционният срок.

След 05.01.2016г. от взискателя и ЧСИ са били извършвани множество действия, подробно посочени по-горе, които са прекъснали течението на давността.

По конкретния казус не е установено изпълнителното дело да е перемирано, респ. вземането да е било погасено по давност, тъй като взискателят е поддържал висящността на процеса.

На основание чл.271, ал.1, пр.1 ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 10.05.2021 г. по гр.дело № 3412/2021 г. на СРС, I ГО, 35 с-в.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____